

konkret situation er urimeligt, og at det som følge heraf bør tilsidesættes helt eller delvis i medfør af aftalelovens § 38 c sammenholdt med § 36, således at der fastsættes et opsigelsesvarsel, som er konkret rimeligt i den foreliggende situation.

Forbrugerrådet har imidlertid under udvalgsarbejdet udtrykt betænkelighed ved en generel regel med en samlet bindingsperiode på 1 år, som efter rådets opfattelse ville kunne føre til en forringelse af forbrugerbeskyttelsen. Der er herved blevet henvist til, at en sådan ordning i praksis vil kunne få den konsekvens, at ingen af de kontrakter, der er omfattet af bestemmelsen, bliver givet en kortere bindingsperiode end 1 år. Det er endvidere blevet anført, at der er risiko for, at bestemmelsen bliver »løftestang« for at udvide bindingsperioderne i andre lovregler med en kortere bindingsperiode. Forbrugerrådet har i den forbindelse anført, at man i stedet går ind for en regel om en maksimal bindingsperiode på 3 maksimalt 6 måneder.

Udvalget er imidlertid afstået fra at foreslå indførelse af en generel regel med en kortere maksimal bindingsperiode end den gældende i forbrugeraftalelovens § 14, stk. 1. En sådan regel måtte efter udvalgets opfattelse forudsætte en række yderligere undersøgelser og overvejelser. En generel regel vil således komme til at omfatte mange forskellige typer af abonnementsaftaler, og reglen vil derfor skulle varetage meget forskelligartede hensyn. Reglen kunne også komme til at omfatte ydelser, som udvalget ikke på forhånd kan forudse, og hvor det måske ikke vil være rimeligt at fastsætte en maksimal bindingsperiode på under et år. Udvalget peger i den forbindelse samtidig på, at man, i det omfang man afskærer parterne fra at aftale bindingsperioder på over 3 eller 6 måneder, samtidig indsnævrer mulighederne for gunstige rabatordninger for forbrugeren, f.eks. hvor den erhvervsdrivende udbyder abonnementsordninger til forskellige priser afhængigt af kontraktens løbetid.

Justitsministeriet er enig med udvalget i, at der kan anføres gode grunde for at udvide den gældende regel i forbrugeraftalelovens § 14, stk. 1, til en generel regel.

Justitsministeriet har overvejet de synspunkter, der er kommet frem i forbindelse med udvalgsarbejdet vedrørende længden af en sådan generel bindingsperiode. Det er i den forbindelse Justitsministeriets opfattelse, at der i lyset af Forbrugerrådets modstand mod en generel maksimal bindingsperiode på 1 år ikke umiddelbart er grundlag for at stille forslag herom.

Justitsministeriet er imidlertid samtidig enig med udvalget i, at indførelse af en generel regel med en kortere bindingsperiode end den gældende i givet fald

må forudsætte yderligere undersøgelser og overvejelser. En generel regel vil skulle omfatte en lang række meget forskelligartede kontraktområder og aftaletyper. For nogle kontrakters vedkommende vil det formentlig være uproblematisk med en kortere bindingsperiode, mens der på andre kontraktområder vil kunne være særlige hensyn at tage til den erhvervsdrivendes mulighed for at indrette sig, og derfor behov for at indgå kontrakter med en længere bindingsperiode. Hvis der skal indføres en generel regel om en kortere maksimal bindingsperiode, vil det efter Justitsministeriets opfattelse være nødvendigt nøje at overveje betydningen af en sådan regel for alle de berørte kontraktområder.

På grund af fristen for gennemførelse af direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser, og da behovet for en lovændring på dette punkt næppe kan anses for at være påtrængende, finder Justitsministeriet ikke grundlag for i forbindelse med nærværende lovforslag at stille forslag om en ændring af reglerne. Justitsministeriet tilslutter sig derfor udvalgets forslag om en uændret videreførelse af de gældende regler. Der henvises til lovforslagets §§ 25 og 26.

Justitsministeriet vil nærmere overveje og undersøge spørgsmålet om indførelse af en generel regel om en kortere maksimal bindingsperiode og vil med henblik herpå tage initiativ til en høring af de brancher mv., der vil kunne blive berørt af en ændring.

4.2.8. Visse lovvalgsaftaler.

Efter artikel 12, stk. 2, i direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser skal medlemsstaterne træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at forbrugeren ikke berøves den beskyttelse, der følger af direktivet, gennem et lovvalg, hvorefter et tredjelands lov skal anvendes på aftalen, når aftalen har nær tilknytning til en eller flere medlemsstaters områder.

En tilsvarende bestemmelse er indeholdt i artikel 12, stk. 2, i det generelle fjernsalgsdirektiv, der er gennemført ved den gældende forbrugeraftalelovs § 13. Denne bestemmelse fastsætter, at hvis det i en aftale er bestemt, at lovgivningen i et land uden for EØS-området skal finde anvendelse på aftalen, gælder en sådan bestemmelse ikke i de spørgsmål om fjernsalg, der er reguleret i det generelle fjernsalgsdirektiv. Dette gælder dog kun, hvis det uden bestemmelsen ville være lovgivningen herom i et land inden for EØS-området, der gjaldt for aftalen, og hvis denne lovgivning giver forbrugeren en bedre beskyttelse ved de pågældende spørgsmål om fjernsalg.

Udvalget foreslår, at der i forbindelse med gennemførelse af reglen i det finansielle fjernsalgsdirektivs